

Я сховала їх там, тому що... ну, просто сховала, гаразд? Бо, коли я вступила до коледжу, мені закортіло поховати цю частину себе — цю темну дивакувату частину «родини Адамсів», — а що може бути найпридатнішим для цього, аніж похоронне бюро?

І мені це майже вдалося.

1

Гоустрайтерка¹

Кожна гарна історія має кілька таємниць.

Принаймні так мені казали. Іноді це таємниці про кохання, про родину, про вбивство — деякі з них такі незначні, що навряд чи тягнуть на таємниці, але для того, хто їх зберігає, вони вікопомні. Усі мають таємниці. За кожною з них ховається історія.

А для мене кожна історія має щасливий фінал.

Якби я була героїнею історії, то розповіла б вам, що маю три таємниці.

Перша: я не мила голову чотири дні.

Друга: моя родина — власники похоронного бюро.

І третя: я працюю гоустрайтеркою в мегауспішної, високо оціненої критиками авторки любовних романів Енн Ніколз.

І я *страшенно* запізнююся на зустріч.

— Притримайте двері! — вигукнула я, пробігаючи повз стійку охорони в напрямку ліфтів.

¹ *Ghostwriter* (букв. письменник-привид) — термін, який використовують у видавничому бізнесі на позначення найнятого письменника, який допомагає зазвичай зірковою авторці з літературною обробкою його творів.

— Міс! — крикнув мені в спину ошелешений охоронець. — Ви маєте зареєструватися! Вам не можна отак...

— Флоренс Дей! Видавництво «Фелкон Гаус Паблішерз»! Зателефонуйте Ерін, вона підтвердить! — кинула я через плече й заскочила в одну з кабін із кактусом у руках.

Коли двері зачинилися, сивуватий чоловік у підкреслено діловому костюмі питально глянув на мою рослину.

— Це подарунок, аби підмазатися до нової редакторки, — пояснила йому. Адже я не з тих, хто повсюди тягає за собою маленькі сукуленти. — Це точно не для мене, поряд зі мною здихає все живе — уже три кактуси.

Чоловік кашлянув у кулак і відвернувся від мене. Жінка, яка стояла в іншому кутку, вирішила втішити мене:

— Який гарний, люба.

Це означало, що подарунок нікудишній. Звісно, я здогадувалася про це, але я надто довго тупцювала по платформі, чекаючи на поїзд «В». Водночас пережила невеличкий напад паніки, поки розмовляла з братом по телефону. А тут нагодилася ця старенька в бігуді: вона продавала кактуси по долару за штуку. А я, коли нервуюсь, маю схильність робити спонтанні покупки. Зазвичай це книжки, але тепер, як ми знаємо, це можуть бути й кімнатні рослини.

Чоловік у костюмі вийшов на двадцятому поверсі, а жінка, яка притримала для мене ліфт, — на двадцять сьомому. Я потай зазирнула в їхні світи, поки двері не зачинилися: бездоганний білий килим або відполірована дерев'яна підлога та скляні шафи, у яких вкриваються пилюкою старі книжки. У цій будівлі розташовано офіси багатьох видавництв, що публікують як друковані, так

і електронні книжки, а на одному з поверхів є навіть редакція газети. Наскільки мені відомо, я могла потрапити в один ліфт із видавцем Нори Робертс¹.

Коли б я не приходила сюди, завжди дуже чутливо реагувала на те, як на мене дивляться люди — на мої рипливі черевики, жалюгідні колготки й завелике картате пальто, — і розуміла, що я все ще *недостатньо* висока, щоб кататися на цьому атракціоні².

Що ж... справедливо. Я пішла у ріст, як заєць у хвіст. Увесь мій одяг був радше зручним, аніж стильним. Моя сусідка по кімнаті Роуз завжди жартувала, що в моєму тілі двадцятирічної дівчини живе восьмирічна дитина.

Іноді я так і почувалася.

Ніщо так не віщує вечір розслаблення й нетфліксу, як ортопедична подушка та келих з *Ensure*³.

Двері ліфта прочинилися на тридцять сьомому поверсі. Я була там сама й стискала горщик із кактусом, наче рятівне коло. Офіс «Фелкон Гаус Паблішерз» сяяв первозданною білизною, а по обидва боки від входу тягнулися книжкові шафи з підсвіткою. У них красувалися всі бестселери та літературні шедеври, які це видавництво опублікувало за свою сімдесятип'ятирічну історію.

Щонайменше половину лівої стіни займали книжки Енн Ніколз: «Донька мешканця морів», «Ліс мрій», «Одвічний будинок» — над усіма цими творами зітхала

¹ Одна з найпопулярніших американських авторок любовних романів.

² В американських парках розваг існує обмеження за зростом, за яким дітей, які не досягли певного зросту, не пускають на небезпечні атракціони.

³ Марка протеїнового коктейлю.

моя мама, поки я писала свої сороміцькі фанфіки про Лестата. Поруч із ними стояли новіші книжки Енн: «Вірогідність кохання», «Як завоювати дівчину: посібник розпусника» (цим твором я пишалася понад усе) і «Поцілунок на денній виставі опівночі». Скло піймало моє віддзеркалення на тлі книжок: бліда невиспана жінка з брудним світлим волоссям, зібраним у розхристаний вузол, і темними колами під утомленими очима, вбрана в різнокольоровий шарф та величезний бежевий светр. Я мала вигляд запрошеної промовиці клубу «В'язальниця місяця», а не одного з найвідоміших видавництв світу.

Власне, запросили сюди не мене, а Енн Ніколз. Мене ж усі вважають її скромною помічницею.

І я мусила потрапити на зустріч.

Я незграбно стояла в приймальні, притиснувши до грудей кактус, а темноволоса секретарка попереджувально піднесла палець, даючи зрозуміти, що вона спершу завершить телефонну розмову. Щось про салат до обіду. Коли вона нарешті договорила, то відірвала погляд від екрана й миттєво впізнала мене.

— Флоренс! — привітала мене дівчина з широкою усмішкою. — Як там Роуз? Учорашня вечірка була просто жерстяк!

Від думки про те, як ми з Роуз, затинаючись, дісталися додому о третій ночі, я мало не здригнулася.

— Так, це було щось.

— Вона там жива?

— Роуз і не таке переживала.

Ерін засміялася, а потім обвела поглядом приймальню, ніби шукаючи когось іще.

— Місис Ніколз сьогодні не прийде?

— О ні, вона досі в Мені, займається своїми... менівськими справами.

Ерін покивала головою.

— Цікаво, як це — жити таким життям? Як у всяких Енн Ніколз і Стівенів Кінгів.

— Мабуть, непогано, — припустила я.

Енн Ніколз не виїжджала зі свого невеликого острівця в штаті Мен уже... п'ять років? Відтоді, як я працюю в неї гоустрайтеркою.

Я стягнула різнокольоровий шарф, намотаний навколо шиї й підборіддя. Хоча вже не зима, але на початку весни від Нью-Йорка завжди можна чекати останніх заморозків. Сьогодні саме така погода, і я вже почала нервово пітніти в пальті.

— Якось, — додала Ерін, — розкажеш мені, як ти примудрилася стати помічницею *тієї самої* Енн Ніколз.

— Я тобі вже розповідала, — розсміялась я. — Розмістила об'яву на сайті оголошень.

— Не вірю.

— Се ля ві, — знизала я плечима.

Ерін була на кілька років молодшою за мене, і на її столі гордовито красувався сертифікат про завершення курсу з видавничої справи у Колумбійському університеті. Роуз познайомилася з нею в застосунку для знайомств, вони трохи зустрічалися, хоча тепер, як я розумію, вони просто подруги.

На столі в Ерін задзвонив телефон. Вона швидко проговорила:

— Словом, прохось. Ти ж пам'ятаєш, куди йти?

— Звісно.

— Супер! Щастя тобі! — додала вона й відповіла на дзвінок своїм найкращим голосом для клієнтів: — Доброго ранку! Ви зателефонували у «Фелкон Гаус Паблішерз». Говорить Ерін...

А я здалася на свою волю.

Я знала, куди йти, бо приходила до колишньої редакторки так багато разів, що могла пройти коридорами із зав'язаними очима. Табіта Маргрейвз нещодавно пішла на пенсію — у геть *найгірший* час. Наближаючись до її кабінету, я з кожним кроком міцніше стискала кактус.

Табіта знала, що я пишу книжки за Енн. Вона та літературний агент Енн були єдиними, хто знав — ну, крім Роуз, але вона не рахується. Чи передала Табіта цю таємницю новій редакторці? Сподіваюся, що так. Інакше перша зустріч буде ніяковою.

Уздовж коридору тягнулися стіни з матового скла: передбачалося, що вони забезпечуватимуть приватність, але все було зовсім навпаки. Я чула, як тіні співробітників редакційного, маркетингового й комунікаційного відділів перешіптуються про придбання прав на публікацію, про плани щодо просування, про обов'язки за угодами, про промотури... і перекладають гроші з бюджету одного видання в бюджет іншого.

Тобто про те, про що у видавничому бізнесі ніхто ніколи не говорить.

Видавнича справа видається дуже романтичною, допоки не опинишся всередині. Тоді вона перетворюється на ще одне корпоративне пекло.

Я пройшла повз кількох молодших редакторів — вони сиділи у своїх чотирикутних офісних переговорках,

майже по вінця завалених рукописами, і мали доволі виснажений вигляд, бо на обід їм світила лише морква з хумусом. Салати, що їх замовляла Ерін вочевидь були не для них, адже молодші редактори не заробляють на щоденні обіди з ресторану. Кабінети розташовувалися за ієрархією, тож що вище ти здіймався кар'єрними сходами, то далі був твій кабінет і то більшою була твоя зарплатня. У кінці коридору я мало впізнавала знайомий офіс. Тут на дверях уже не було квіткового вінка на щастя та наліпок «Не намагайся, а роби!» і «Романтика жива!».

Спершу я подумала, що повернула не туди. Але потім упізнала стажерку: вона у своїй маленькій перегородці розпихувала по конвертах сигнальні примірники, тобто чернетки видання, що надруковані в м'якій обкладинці — з таким несамовитим шаленством, що ледь не ридала.

Що ж, моя нова редакторка не дарма позирала всі наліпки й викинула вінок на смітник. Я не знала, чи то був хороший знак, чи поганий.

Під кінець кар'єри Табіти Маргрейвз у видавництві «Фелкон» ми з нею доволі часто сперечалися.

— Романтична література *вірить* у щасливі фінали, так і перекажіть *Енн*, — насмішковано говорила вона, бо насправді Енн була я.

— А *Енн* більше не вірить, — зазвичай огризалась я.

Певна, поки вона не вийшла на пенсію й не осіла у Флориді, ми обидві намагалися б накопостити одна одній. Табіта досі вірила в кохання — як на мене, якимось неможливим чином.

А я наскрізь бачила брехню.